

Mál nr. 91/2024**Nafn málskotsaðila (M)****Nafn varnaraðila (V)****Heiti váttryggingar: Ábyrgðartrygging ökutækis****Umfang tjóns. Skaðabótalög.****Gögn.**

1. Málskot mótttekið 4. apríl 2024, ásamt fylgiskjölum.
2. Bréf V, dags. 12. apríl 2024.
3. Viðbótarathugasemdir M dags. 23. apríl 2024.
4. Viðbótarathugasemdir V dags. 26. apríl 2024.

Málsatvik.

Í málskoti kemur fram að M hafi orðið fyrir líkamstjóni vegna úmferðarslyss hinn 2. mars 2022. Hinn 9. október 2023 þurfti M að sækja matsfund vegna mats á afleiðingum slyssins og þurfti hann að ferðast frá heimili sínu til Reykjavíkur þann dag. Ágreiningslaust er að ferðakostnaður vegna ferðalagsins hefur verið greiddur af hálfu V en ágreiningur er um greiðslu tjóns sem M rekur til missis launatekna umræddan dag. Í gögnum málsins liggur fyrir staðfesting launafulltrúa vinnuveitandans um greiðslur sem M hefði fengið þennan dag, hefði hann verið við vinnu.

M telur að hann hafi sýnt fram á fjárhæð tjóns (41.615 kr.) sem hann varð fyrir þar sem hann fékk ekki laun þann dag sem hann sótti matsfund til Reykjavíkur hinn 6. október 2023. M vísar til yfirlýsinga yfirmanns og launafulltrúa þess fyrirtækis sem hann starfi hjá um að hann hafi ekki fengið greidd laun vegna þess dags. Vísar M til 1. gr. skaðabótalaga nr. 50/1993 og ólögfesta reglna skaðabótaréttarins um að tjónþoli eigi rétt á að fá fjárhagslegt tjón sitt að fullu bætt. M vísar til þess að nauðsynlegt hafi verið fyrir hann að sækja matsfund og þær aðstæður séu í beinu sambandi við tjónsatvik og þannig eigi það fjárhagslega tjón sem af því hlaut að vera bætt að fullu af hálfu V.

V hefur hafnað greiðslu frekari bóta og telur að ekki sé nægilega sannað að M hafi orðið fyrir frekara tjóni við að mæta á matsfund 9. október 2023. V vísar til þess að ekki sé sannað að M hafi þurft að taka launalaust leyfi vegna ferðar á matsfund né að hann hafi fengið greidd lægri laun vegna ferðarinnar. V vísar auk þess til þess að M sé launþegi hjá einkahlutafélagi og ekki sé sýnt að réttur hans skv. 5., sbr. 10. gr. laga nr. 19/1979 hafi verið tæmdur hjá vinnuveitanda og hann þannig getað takmarkað tjón sitt.

M vísar til þess í viðbótarathugasemdum sínum að staðfesting liggja fyrir frá yfirmanni M og launafulltrúa fyrirtækis hans að M hafi misst einn dag úr vinnu og ekki fengið greidd laun. Einnig vísar M til þess að hann hafi ekki verið veikur og því ekki getað nýtt veikindarétt sinn til greiðslu launa í veikindaforföllum skv. 5. gr. laga nr. 19/1979. Einnig vísar M til þess að hann hafi verið í fæðingarorlofi fyrir matsfund og ekki átt marga orlofsdaga hjá vinnuveitanda, auk þess sem ekki sé hægt að ætlast til að slíkir dagar séu nýttir í þágu V. M telur einnig að aðstæður í málinu falli ekki undir tjónstakmörkunarskyldu tjónþola.

Í viðbótarathugasemdum V eru fyrri röksemdir félagsins ítrekaðar.

Álit.

Ágreiningur þessa máls snýst fyrst og fremst um hvort sýnt hafi verið fram á að M hafi orðið fyrir fjárhagslegu tjóni með því að hafa ekki getað sótt vinnu hinn 9. október 2023, þegar hann þurfti að sækja matsfund hinn vegna afleiðinga úmferðarslyss.

Ein af þýðingarmiklum ólögfestum reglum íslensks skaðabótaréttar er að tjónþoli eigi rétt á fullum bótum fyrir sitt fjárhagslega tjón. Vegna líkamstjóna er einnig kveðið á um rétt tjónþola til greiðslu svokallaðs annars fjártjóns í skilningi 1. gr. skaðabótalaga nr. 50/1993, en í lögskýringargögnum kemur fram að annað fjártjón sé það tjón sem fellur á tjónþola strax eða fljótlega eftir að tjónsatburð bar að höndum og fellur ekki undir hugtakið sjúkrakostnað. Önnur þýðingarmikil regla skaðabótaréttar er að tjónþoli skuli takmarka tjón sitt.

Mat M á því hvort tjón M geti takmarkast af mögulegum rétti hans til greiðslna launa frá sínum vinnuveitanda vegna forfalla verður að taka mið af lágmarksrétti til greiðslu launa í forföllum, eftir atvikum skv. ráðningarsamningi, kjarasamningum eða lögum. Af gögnum málsins er ekki ljóst hvort M átti rétt til greiðslu launa í forföllum skv. ráðningarsamningi eða kjarasamningum, þar sem ekki er upplýst um ákvæði þeirra. Í 5. gr. laga nr. 19/1979 um rétt verkafólks til uppsagnarfrests frá störfum og til launa vegna sjúkdóms- og slysaforfalla segir orðrétt í 1. mgr.: „Allt fastráðið verkafólk, sem ráðið hefur verið hjá sama atvinnurekanda í eitt ár samfellt, skal er það forfallast frá vinnu vegna sjúkdóma eða slysa eigi missa neins í af launum sínum, í hverju sem þau eru greidd, í einn mánuð.“ Í 2. mgr. 5. gr. er síðan kveðið á um frekari rétt til launa. Orðalag 5. gr. laga nr. 19/1979 tekur ekki af tvímæli um að réttur til greiðslu launa í forföllum sé einungis bundinn við forföll þar sem launþegi er óvinnufær vegna veikinda eða slysa, heldur segir að þau verði að vera vegna þeirra. Þau gögn sem liggja fyrir í málinu taka ekki af tvímæli um að réttur M til greiðslu launa hjá sínum vinnuveitanda hafi ekki verið fyrir hendi vegna forfalla við að sækja matsfund vegna slyss. Til þess að sýna fram á að M hafi takmarkað tjón sitt verður að liggja fyrir með meira afgerandi hætti að slíkur réttur sé ekki fyrir hendi. Með hliðsjón af fyrrnefndum gögnum, eða skorti á gögnum verður að telja tjón M að fjárhæð 41.615 kr. ósannað.

Niðurstaða.

M hefur ekki sýnt fram á rétt til greiðslu frekari bóta úr ábyrgðartryggingu ökutækis hjá V.

Reykjavík, 16. maí 2024.
rafræn undirskrift

Þóra Hallgrímsdóttir

Hildigunnur Hafsteinsdóttir

Heiða Óskarsdóttir